

Slujbe de vindecare prin bătrâni?!

Versetetele călăuzitoare: Iacov 5.14-16

Iacov 5.14-16: Este cineva bolnav între voi? Să-i cheme la sine pe bătrânii adunării și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în Numele Domnului; și rugăciunea credinței îl va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica; și, dacă a făcut păcate, i se va ierta aceasta. Mărturisiți-vă deci unii altora greșelile și rugați vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are cererea fierbinte a celui drept.

Credința vie, lucrătoare este tenorul epistolei lui Iacov. Și în pasajul acesta accentul se pune pe credință: „Rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav.”

Ar trebui să fie greu astăzi să chemi laolaltă pe „bătrânii adunării”. Care Adunare (Biserică) din jurul nostru (care cu regret deseori stau în ceartă și invidie una cu alta) își poate revendica dreptul de a fi Biserica lui Dumnezeu? Și cine sunt și unde sunt „bătrânii adunării”, care au fost hotărâți pentru această funcție conform Scripturii? (Noi nu avem nici indicații și nici exemple în Scriptură, că adunările își aleg ele însele bătrâni.) Găsim desigur astăzi frați cărora Dumnezeu le-a pus în inimă grija pentru casa Sa și care practică slujba de bătrân.

Rămâne nedecis dacă în chemarea laolaltă a bătrânilor adunării (bisericii) actul acesta îl putem vedea ca și cum ar fi legat cu adunarea întregă și dacă în ungerea cu untdelemn prin „bătrânii adunării” „în Numele Domnului” o putem vedea ca o misiune încredințată divin autorității chemate (ca în Vechiul Testament). Însă Scriptura spune clar, că nici bătrânii și nici untdelemnul nu-l vindecă pe bolnav, ci „rugăciunea credinței” îl vindecă. Chiar dacă avem greutăți în zilele de astăzi ale sciziunilor din poporul lui Dumnezeu să avem Adunarea și pe bătrânii Adunării, avem totuși „rugăciunea credinței” și puterea lui Dumnezeu ca ajutor. Și de asemenea avem „doi sau trei”, care pot veni uniți într-o chestiune în rugăciune înaintea Domnului. „Rugăciunea fierbinte a unui drept poate face mult.”

S-a abuzat mult de locul acesta din Scriptură. Locuri de rugăciune pentru vindecare, preluarea de mărturisiri, ungeri cu untdelemn și așa mai departe și-au găsit adepții pe baza acestui loc. S-a interzis folosirea de medicamente și rugăciunea, untdelemnul, mărturisirea și credința au fost degradate ca fiind un antidot împotriva bolii. Dacă Dumnezeu a pus puteri de vindecare în ființa creată, atunci ele au fost date pentru noi. Nu este nici o îndoială, Dumnezeu ne poate vindeca fără să folosim vreun antidot, așa cum nu este nici o îndoială că Dumnezeu ne poate menține în viață fără hrana zilnică. Scriptura ni le arată pe ambele. Se pune însă întrebarea, dacă aceasta corespunde scopului Său. În general, cred eu, găsim în Scriptură că autoritatea lui Dumnezeu se revelează în mijloacele date de El. El a putut să mențină în viață timp de 40 de zile pe Ilie, fără ca acesta să mănânce – însă altă dată corbii au trebuit să-i aducă hrană. Domnul putea să sature pe cei cinci mii fără acele câteva pâini, însă El Se folosește de ceea ce există. El putea să-l vindece pe Ezechia și fără smochin, însă el folosește puterea de vindecare cuprinsă în smochin. Dumnezeu poate să vindece națiunile în viitor și fără frunzele vindecătoare, însă El dă „frunze de vindecare” pentru ei (Apocalipsa 22.2). Pavel putea să-i scrie lui Timotei aflat în Efes, să cheme pe bătrânii care erau în adunarea din Efes, dar el

spune: „Nu mai bea numai apă, ci folosește puțin vin, din cauza stomacului tău și a deselor tale îmbolnăviri” (1 Timotei 5.23).

Credința nu se încrede în mijloace, ci în Domnul. Pentru menținerea vieții sale Ilie la pâraul Cherit nu s-a încrezut în corbi, ci în Dumnezeu. În aceasta constă diferența între credință și necredință. Necredința acționează ca Asa (2 Cronici 16.12-14), care în boala lui nu a „căutat” pe Domnul, ci medicii. El a părăsit cărarea credinței, pe care a mers odinioară. El s-a sprijinit pe „împăratul” din Siria, și nu s-a mai sprijinit pe Domnul. Și când Dumnezeu și-a pus mâna asupra lui cu boala, a căutat doi ani după medici pentru boala lui, dar nu l-a căutat pe Domnul. Și așa a murit. Ce valoare are, că el și-a pregătit locul de înmormântare și i-au îmbălsămat trupul cu miresme de tot felul și la moartea lui „i-au făcut o ardere foarte mare”? El a murit căutând medici, însă pe Domnul nu l-a luat în seamă. Un sfârși de viață umilitor!

O atenționare pentru noi! Unii copii ai lui Dumnezeu trebuie să facă experiența pe propriul lor trup, pe care a făcut-o femeia din Marcu 5, care cu bani și-a cumpărat tot mai multă și mai grea suferință. Abia după ce bunul încredințat ei a dispărut într-un mod așa de trist, atunci ea a venit la Isus și s-a atins de poala hainei Lui. Pe astfel de căi ale necredinței deseori este nevoie de intervenția lui Dumnezeu, ca El să facă să se termine totul și apoi El revelează credinței puterea Lui, fără mijloace. Atunci avem nevoie deseori cu adevărat de eliberarea cu sângele prețios al lui Hristos de medici și de medicamente, așa cum alții au nevoie de răscumpărarea din felul deșert de viețuire moștenit de la părinți, de care așa de des se vede cum credincioșii atârnă cu tot sufletul (1 Petru 1.18).

Boala nu este întotdeauna judecată și disciplinare, ci ea este și harul lui Dumnezeu în educare și păstrare. S-ar putea ca noi să nu știm de ce avem parte de suferințe și boală. Însă credința vie vede pe Dumnezeu în toate lucrurile. Atunci nu este nici o acuzare, nici un murmur sau răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Inima se adresează Lui. Ea cunoaște dragostea Lui, că El ne poate da numai ce este cel mai bun. Ea se încrede în înțelepciunea Lui, că El știe mai bine decât noi să aleagă drumul. Credința vie mărturisește lui Dumnezeu situația și se supune mâinii Lui, dacă și cum și când El vrea să reveleze ajutorul Său și puterea Sa. Nu este nici o grabă. Credința se odihnește în Dumnezeu, ea nu ia chestiunea ei în mâna proprie, ci o pune în mâna altuia – în mâna lui Dumnezeu: ea se roagă!

Dacă bolnavul este călăuzit în felul acesta, el poate chema frați la sine și să vorbească cu ei despre situația lui și ei „pot” să se roage pentru el. Aceasta este devenire-sigur-de-sine. Nu este nici o formă. Prin chemare și forme exterioare nu se face nimic. Pentru o astfel de rugăciune trebuie în fiecare caz în parte să fie prezentă dependența de credință și siguranța credinței; o credință care a fost lucrată de sus pentru acest caz și pentru acest act. „Rugăciunea credinței îl va vindeca pe cel bolnav”, acesta este un adevăr valabil și astăzi. Dumnezeu răspunde la o astfel de rugăciune, ori prin medicamente ori fără medicamente.

Avem însă nevoie de veghere, ca să nu facem rugăciunea antidot împotriva bolii, care acum în orice caz *trebuie* să ajute. Dumnezeu nu va lăsa credința fără răspuns. Vom fi fericiți pe acest

drum, chiar și atunci când răspunsul va fi ca cel dat la rugăciunea de trei ori a lui Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12.9).

După aceea Iacov prezintă boala sub un alt aspect. Boala poate fi urmarea păcatului. În acest caz trebuie să se obțină iertarea, și aceasta necesită mărturisirea. Sunt păcate, sunt greșeli, sunt durități ale vieții. Acestea apar înaintea ochilor credinciosului. Duhul lui Dumnezeu îl face conștient, că aceste lucruri trebuie aduse în ordine, căci ele stau ca obstacole în calea mâinii ajutătoare și vindecătoare a lui Dumnezeu.

Răul nu trebuie ascuns, ci trebuie descoperit și judecat. Adevărul începe să lucreze în suflet, și aparența falsă a nevinovăției este ruptă. Smerenia, dragostea de frați și încrederea încep să crească în suflet, și – urmează mărturisirea și iertarea. Problema păcatului este „rezolvată” și obstacolul și disciplinarea sunt înlăturate.

Dar și aici este pericolul ca mărturisirea să fie făcută antidot împotriva bolii. Ce trist, când astăzi se aude vorbindu-se despre locuri unde frații sau surorile preiau mărturisirile păcatelor [nota trad.: asemenea spovedaniei din unele biserici]! Scriptura nu cunoaște astfel de lucruri. Nu dorința de însănătoșire trebuie să dea naștere la mărturisire, ci Duhul Sfânt, care lasă să cadă lumina asupra comportării noastre. Astfel de mărturisiri nu trebuie să aibă loc înaintea „bătrânilor” sau „fraților”, ci se spune: „mărturișiți-vă unii altora”, adică unul altuia, față de care a greșit!

Tradus din *Handreichungen*, Anul apariției 1915.